

KIŞ 2022 SAYI 3
SEZÂİ KARAKOÇ

BİŞNEV DERGİ

Birkaç satır gövde

YARALARIMIZ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

SÖZ YAŞIM

BU DÜNYA

CELLAT DEĞİLİM BEN

DOĞU EKSPRESİ

RÜZGAR BİZİ SÜRÜKLEYECEK

ÖLÜLER SEVEMEZ Kİ

KAR YANGINI

BİLİNMEYN ŞİİRİN ÖYKÜSÜ

SAVAŞ MI YAŞAM DANSI MI?

HAYATIN ANLAMINI ARAMAK

İÇİNDEKİLER

2 HİSSETMEYE DAİR
Ayşenur Özden

3 ÇİZER
Fatma Zehra Akyiğit

5 SEZAI KARAKOÇ
Merve Tunçkaşık

8 ÇİZER
Hatice Kübra Taşçı

9 YARALARIMIZ
Melike Öztunç

10 SÖZ YAŞIM
Amine Arslan

12 BİLİNMEYEN ŞİİRİN ÖYKÜSÜ
Ömer Faruk Burak

13 ÖLÜLER SEVEMEZ Kİ
Şair-i Şüheda

15 ÇİZER
Hatice Kübra Taşçı

16 BU DÜNYA
Mücahit karataş

17 PIŞMANLIK VE ÇİLELER
Sezai Karakoç

19 CELLAT DEĞİLİM BEN
Gözde Şule Yıldız

23 KAR YANGINI
Hasan Safer

24 RÜZGAR BİZİ SÜRÜKLEYECEK
Kübra Öztunç

27 DOĞU EKSPRESİ
Okur Yorumu

32 HAYATIN ANLAMINI ARAMAK
Abidin Sinan Arslan

35 ÇİZER
Hatice Kübra Taşçı

36 SAVAŞ MI YAŞAM DANSI MI?
Rukiye Kaya

40 SON ŞİİR
Fatma Zehra Akyiğit

Açma pencereni perdeleri çek
Mona Roza seni görmemeliyim
Bir bakışın ölmem için yetecek
Anla Mona Roza, ben bir deliyim

Yağmurlardan sonra büyülmüş başak
Meyveler sabırla olgunlaşmış
Bir gün gözlerimin ta içine bak
Anlarsın ölümler niçin yaşarmış

Yine akşam oldu,
Yalnızlık omuzlarıma çivisini çaktı yine,
Uzaklık aynı gerçi,
Her yerdeyken olan uzaklığın pek değişmedi

SEZAI KARAKOÇ

HİSSETMEYE DAİR

Kış günü bir kar tanesinin süzülüşünde rastlarız kendi hayat yolumuza. Bize, bizi hatırlatan duygulara hasretken kimi zaman, bir kar tanesinin narince yere düşüşünde görürüz kendimizi. Kimine göre kavuşmaktır yolculuk, kimine göre incinmek. Yol çünkü bu. Bazen özlemek bazen gurbet ve bazen bir arayıştır yolcuya. İçim epey karmaşık, türlü türlüymüm. Bir hasret türküsünde andım hatıraları. Zihnimin tanıdığı, çocukluğumu geçirdiğim fakat kalbime artık uğramayan bu yerde hatırlayacak mıydım bir zaman duyduğum aitlik hissini?

Yol uzun, yolcu düşünceli... Bunca zaman bir hissizlik çıkmazına sıkışmış gibi. Kendime epeyce kızgındım beni terk eden duygular yüzünden, suçlusu hiçbir şey yapmazken de bendim çünkü. İnsanı insan yapan günün sonunda duyguları

değil miydi? Nerede beni ben yapan hislerim? Mutluluğum, öfkem, sevincim... Bir zaman değer verdiğim eşyalarımın bile kıymeti yok gözümde. Tık tık. Bekle. Bir daha. Tık tık... İçimdeki ses ne zamandır susmuş gibi. Hiçbir yoklamaya cevap vermiyor. Oturduğum betona sabitlenmişim de deprem yerinden oynatamıyor artık beni. Heyecanımı istiyorum, olur ya diye açık bıraktığım umut kapısını... Mutluluk değil belki ama hissetmek, gayretim nihayete ersin istiyorum artık. Mütemadiyen korkmak değil belki evet, fakat bu çelişkiyi dindirmek dileğindeyim. Gözlerim dolu dolu, ruhum bir umuda gebe, ve ben, **yaşamak istiyorum.**

ÇİZER: FATMA ZEHRA AKYİĞİT

Zaman ne de çabuk geçiyor Mona
Saat onikidir söndü lambalar
Uyu da turnalar girsin rüyana
Bakma tuhaf tuhaf göğe bu kadar
Zaman ne de çabuk geçiyor Mona
Akşamları gelir incir kuşları
Konar bahçenin incirlerine
Kiminin rengi ak, kimisi sarı

Ahhh! beni vursalar bir kuş yerine
Akşamları gelir incir kuşları
Ki ben Mona Roza bulurum seni
İncir kuşlarının bakışlarında
Hayatla doldurur bu boş yelkeni
O masum bakışlar su kenarında
Ki ben Mona Roza bulurum seni

Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza
Henüz dinlemedin benden türküler
Benim aşkım sığmaz öyle her saza
En güzel şarkıyı bir kurşun söyler
Kırgın kırgın bakma yüzüme Roza

SEZAI KARAKOÇ

Diriliş şairi olarak hafızalarımızda yer eden, Cemal Süreyya'nın, "Öyle bir Müslüman ki Marx da bilir, Nietzsche de bilir, Salvador Dali de sever. Sıkışmış, sıkıştırılmış deha. Alçak gönüllükle katı yüksek uçuyor. Şemsiyesi yok." Şeklinde tarif ettiği, Necip Fazıl Kısakürek'in, "Ruh gibi, Hazreti İsa gibi" diye tanımladığı, Ece Ayhan'ın, "Sivil şiirin en iyi şairlerinden" şeklinde övdüğü Sezaî Karakoç... Gelenekle ve toplumla kurduğu ilişki ile her daim gönüllerde ayrı bir yere sahipti. 1933 yılında Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde doğdu. İlkokulu burada tamamladı. Ortaokulu Maraş Ortaokulu'nda parasız ve yatılı okudu. Lise eğitimi için Gaziantep'e gitti. Lise öğrenimi boyunca felsefe dersine ilgi duydu ve felsefe okumaya karar verdi. Gaziantep lisesinden 1950

yılında mezun oldu. Aynı yılın başlarında iken içindeki gizli aşkı anlattığı "Mona Roza" şiiri büyük ilgi gördü ve ikinci şiiri "Rüzgâr" Hisar (Şubat 1951) dergisinde çıktı.

**Mona Roza siyah güller, ak güller
Geyve'nin gülleri ve beyaz yatak
Kanadı kırık kuş merhamet ister
Ah! Senin yüzünden kana batacak!
Mona Roza siyah güller, ak güller**

Üniversite eğitimi için İstanbul'a geldi. İmkanlar elverdiği ölçüde eğitimine devam etmek için tercih etmesi gereken yatılı olan tek bölüm Siyasal Bilgiler Fakültesi idi. Üniversite sınavlarına hazırlanırken bir yandan da kazanamama

ihtimalini de göz önüne alarak her ihtimale karşı felsefe bölümüne kayıt yaptırdı.

Sınav sonuçlarını beklerken, Necip Fazıl Kısakürek ile tanışmak üzere yanına gitti. Ortaokul ve lise yıllarında Büyük Doğu'nun tutkulu bir okuyucusuydu ve Kısakürek ile tanıştıktan sonra ise bir daha hiç ayrılmadı. 1950'li yıllarda Büyük Doğu'nun sanat edebiyat sayfalarını yönetti.

Sınav sonuçları açıklandıktan sonra Siyasal Bilgiler Fakültesini kazanmıştı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesine başladı ve 1955 yılında Maliye bölümünden mezun oldu. Mezun olduktan sonra farklı görevlerde bulundu. İlk şiir kitabı Körfez 1959'da yayımlandı. 1960 baharında bir siyaset, düşünce ve edebiyat dergisi olarak nitelediği Diriliş'i çıkarmaya başladı. Sezai Karakoç, Diriliş Neslinin Amentüsü, Diriliş Muştusu, Yitik Cennet gibi birçok esere imza atmıştır.

"Peygamber çiçeğinin aydınlığında ara
Sana doğru uzanan çaresiz ellerimi
Sırrımı söylüyorum vefakâr balıklara
Yalnız onlar tutacak bu dünyada yerim

Koy verip telli pullu saçlarını rüzgâra
Bir çocuğun ardına düşen heykellerimi
Peygamber çiçeğinin aydınlığında ara
"Tanrım dokun bana; kendi aşkına dokun"

Şiir tüm insanların kaynağıdır. Şiiri bir araç olarak kullanır ve düşünce sistemini oluşturan temel dinamik İslam'dır. "Varlığın temel kaynağı, varoluş sebebi, dünya görüşü ve metafizik bir sistem" olarak dini anlamış ve bu şekilde anlatmaya çalışmıştır. Din duygusunu ve inancın özünü Sezai Karakoç'un şiirinden çıkarırsanız geriye bir ceset kalır. Şiirleri aynı zamanda toplumsal içeriklidir. Gerekli gördüğü yerden yine toplumu ve insanları, iğneler, eleştirir ve onlara doğruyu gösterir.

Senin kalbinden
sürgün oldum ilkin
Bütün sürgünlüklerim bir bakıma
bu sürgünün bir süreği
Bütün törenlerin şölenlerin
ayinlerin yortuların dışında
Sana geldim
ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim
affa layık olmasam da
Uzatma dünya sürgünümü benim
Güneşi bahardan koparıp
Aşkın bu en onulmazından koparıp
Bir tuz bulutu gibi
Savuran yüreğime
Ah uzatma dünya sürgünümü benim
Nice yorulduğum ayakkabılarımdan değil

Şiirlerindeki derinlikle herkes kendi içinde bir şeyler bulur. Şiirleri kimi için özlemin, kimi için ayrılığın, kimi için vuslatın kimi için ruhundaki dirilişin sesidir. Karakoç'un şiir için yaptığı başka bir yorum şöyledir: "Bütün sanatlar onun ateşini çalmış, böylece her sanata şiir yayılmıştır. Bunun içindir ki musiki parçasında şiir, resimde şiir, mimaride şiir, sinemada şiir aranır. Şiir başka sanatlar için kullanılmamalı" der. Karakoç için tarih, genelde İslâm uygarlığı, özelde ise Osmanlı tarihidir. Diriltmek istediği de bu uygarlıktır. İslam dünyasının yenilgi ile çıkmış olduğu savaşıardan sonra yeniden dirilişini amaç edindi. Bu amaçla yazı hayatı boyunca diriliş kavramı çevresinde bir bilinç uyandırmak için çalıştı. Başta şiir, siyaset ve düşünce olmak üzere, dünya Müslümanlarının uyanışına eserleriyle emek verdi.

İnsan, Allah'a inancını yenilemeli, tazelemelidir. Bir alışkanlık gibi değil. Bir töre gibi bile değil. Bir mirastır bu ama, bir miras gibi de değil.

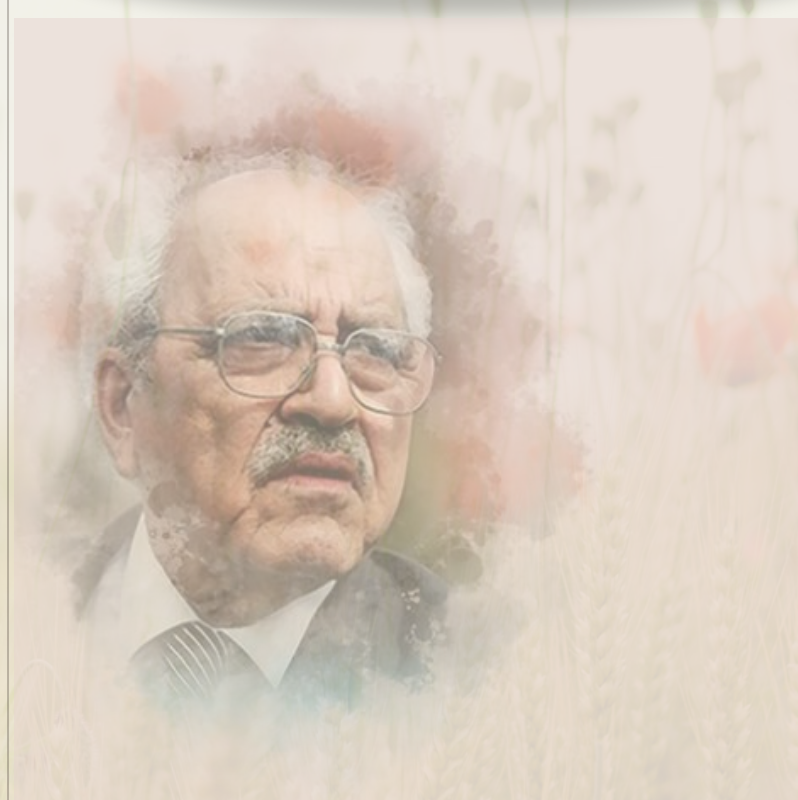
**Sanki, ilk ve son insan kendisiymiş gibi, Allah'a inancını tazelemelidir insan.
(Ruhun Dirilişi)**

Sezai Karakoç sadece şiirin değil şairlerinde önemine, toplum üzerindeki etkilere de vurgu yapmıştır. Karakoç'a göre şair, "Toplum Önderidir." Şairler toplumların önlerinde durmaları gerekir ve yol gösterici olmalıdırlar.

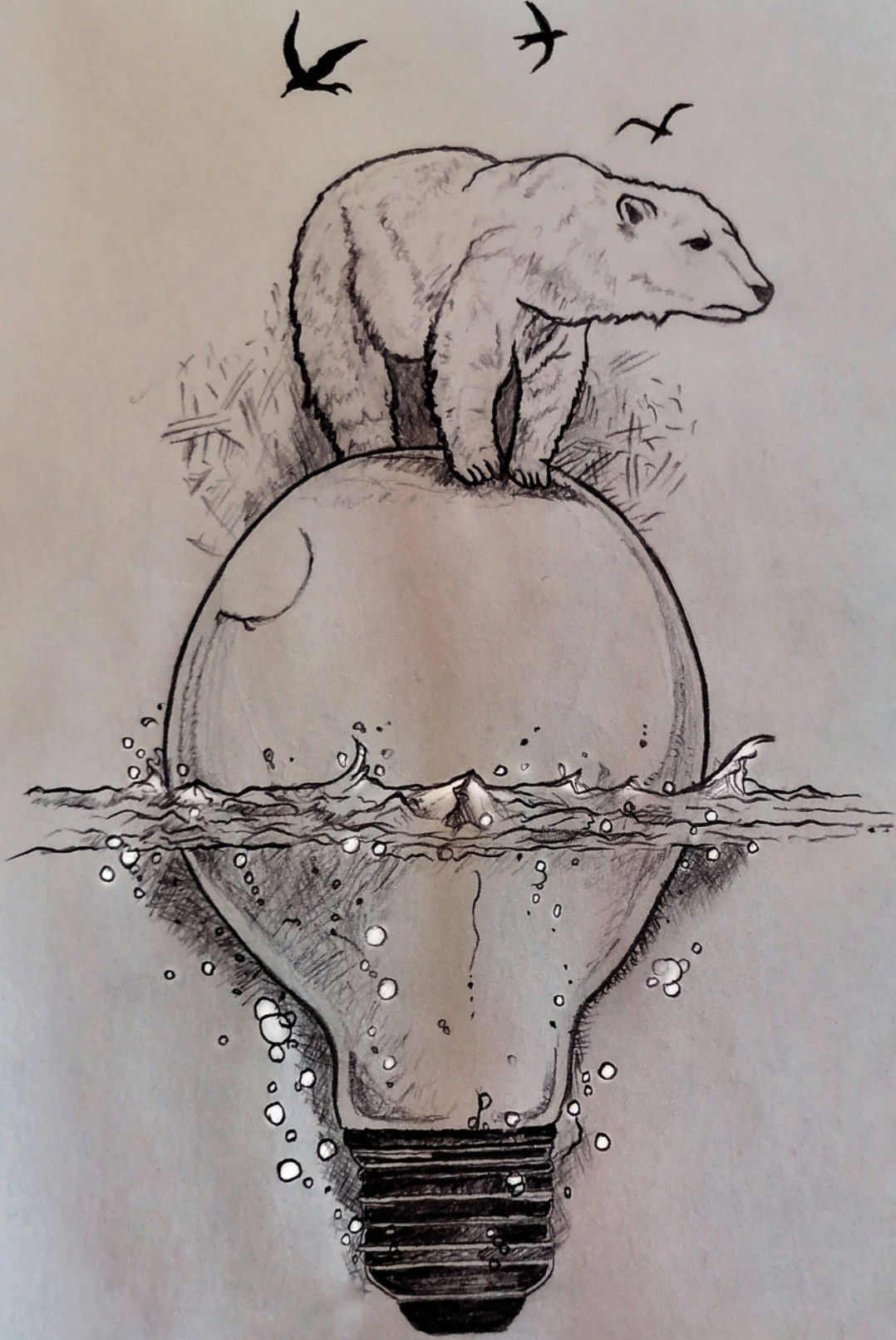
Karakoç; geleneği, tarihi, inancı birleştirerek insanlık için unutulmayacak eserler kaleme almıştır. Dünya sürgünü dediği yaşamı boyunca arkasından dirilen nice ruhlar O'nu unutamayacak.

**"Sevgili
En sevgili
Ey sevgili
Uzatma dünya sürgünümü benim**

ÇİZER: HATİCE KÜBRA TAŞÇI

YARALARIMIZ

Sinemizde oysa kalıp kalıp yürek sancımız
Dışa vurmaz gibi oluk oluk yaşlarımız
Hiçbir âh çıkmaz şimdi soluklarımızdan
Hiçbir dert bağırılmaz gözlerimizden
Yakamaz içimizdeki son kıvılcımı
Dermansız, devasız sancılara gebeyiz biz şimdi
Yakamızdan acıyla tutan
Umutla, son çareyle kavuşan
Hadi yaşa, yaşa der gibi eksiklerinle
Yaşa yüklenmez kamburunla
Âdemin bitmez sınavıyla
Çek göğsünü yırtan bu nefesi
Nefesini kesen sınavınla yaşa
Kalû belâdan beri yüklenen kahrınla
Diyar diyar aradığın umudunla
Bastırırsan çırpınan kuşlarını
At yüreğine toprağını öyle yaşa.

SÖZ YAŞIM

İçimde bir mezar yetiştiriyorum. Güzel kokulu güllerin bile tesirini yitirdiği bir belde. Öyle ki ne toprak ne su kuru bir manadan öteye geçememiş. En sevdiklerini bıraktığın, gömdüğün, suladığın bir diyar. Sanki cihanın bağrında açılan bir kara delik başlangıcı, göğüs kafesimde olan. Ruhların, bedenlerini ve güzelliklerini terk ettiği bir çöplük içim. Bu çöplük kokuştukça yüzümde bir kara umut lekesi. Söz yaşı akıyor, kelimeleri mezar taşlarından çalınmış destansı türkülerin yanlış ve yanmış sızısı. Gözümde tüten, ruhumun ateşsiz de yanışı. Belki içimizdeki tahta kurusu bir hayat muştusu. İçimde hiç doğmamış bir bebek ağlamak istiyor.

Beni terk etme.

Yeterince aktı yalnızlık vadilerinden sızarak yeryüzü bir atlas, haritalarda direndi söz yaşım. Dudaklarımdan boşalarak, " Eşhedü" şahidim. Toprağın, ölümün, insanın Rabbine. Amenna! Toprağa dikilmiş ceset tanesi gibi ağaçlar. Ordu kurmuşlar yanılmışların ülkesine. Tüm bu zehir vadisine karşı. Ayakta, dimdik, göğü selamlarcasına sefere çıkmışlar. Kökleri anne duası gibi sabit, dalları kılıç kuşanamayacak kadar ince. Yürek yaralayamazlar ki onlar. Olsa olsa kuşlara yuva olur. Taşlansa da meyve verir onlar, yeşermemiş umutlar gibi değildir. Ölüler gülemez ki, ağaçları görseydiler?

SEZAI KARAKOÇ

**BÜTÜN ŞİİRLERDE SÖYLEDİĞİM SENSİN.
BOŞUNAYDI SAKLAMAYA ÇALIŞMAM
ÖYLESİNE AŞIKARSIN BELLİSİN.**

...

BİLİNMEYEN ŞİİRİN ÖYKÜSÜ

Gönlümde bahar eskileri birikiyor.
Soğuk kütüphanelerin uğul uğul kapı sesleri
Mülteci kırıklarını susturdum kaybolmanın ardından
Konuşmanın verdiği gökyüzünü boyama isteği
Ve elimde cehennem yalnızlığının son bileti.

Benim, tutsak bulvarların kaldırım taşı
Nereden hapsoldü kalbime bilinmez
Bu şehrin karga sekmez virajları
Dökülüyor yokuşlara tarifsiz sokaklar
Postacının son adımında kanıyor
Ve biliniyor hasretin onulmaz yaraları

Mihrimah'ta bahşediliyor kasımpatı
Asfalta saklanır yorgun sonbahar akşamı
Boca edilmiş yüzüne melodilerin eşliğinde
Huzursuzluk çarparsa yüreğine diye
Bir şiir bekliyor Üsküdar sahilinde.

ÖLÜLER SEVEMEZ Kİ

“Şuram çürüdü bu derdi taşımaktan” dedi. “Tam kalbinin üstüne bastırды yumruğunu. Şurası var ya dedi dünyanın kahrını sırtında taşıdı da bir yükün altında ezildi. Hamal değilim ki ben nasıl sırtlanayım gözlerini. Ya kırılırsa camdan sevinçlerim. Basmaya korktuğum bu ateşten çöl, ya yutarsa beni?” dedi. Sonra gözbebeklerinde yankılanan ıslak bir ses “Geldim” dedi.

“Geldin mi?” dedi sarstı omuzlarından. “Geldim işte buradayım” dedi. “Duymadın mı verilen selayı?” “Ne selası?” dedi.

Ellerini penceredeki minik yağmur damlalarında gezdirdi uzun bir süre. Sonra döndü yüzü solmuştu. “Bak” dedi.

“Yaprakların öldüğünden baharın haberi yok, çiçeklerin küstüğünden toprağın haberi yok. Bak nefessiz yatıyor karanfiller.” Sonra cebinden çıkardığı eski bir kitaba baktı. Yavaş yavaş sanki bir kıtayı dolaşırcasına sayfaları çevirdi. “Yok” dedi. “Haberi yok. Duymamış selayı?” “Kimin selası?” dedi.

“Sevilen her yüreğe söylenen sevgi sözcükleri, sevgiliye yazılan her şiir, her aşk dolu bakış, kara trenler gibi kahırdan yük taşıyan, buğulu gözlerle hayatı görmeye çalışan kalplerin selasıdır. Soluyacak nefesi kalmayan, sesinin yankısı deniz ortasında yanan bir fener gibi manasız, sahibine ulaşmayan kalplerin selası.”

Bir katilin gözlerine bakar gibi kıpkırmızı gözlerini onun gözbebekleriyle zamanda sabitledi. Aylar haftalar soğuk mezarlar düşüyordu yanaklarına, gözyaşlarını silmek için uzandı. Hızla bir adım geri çekildi. "Dur!" dedi. "Onlar ne ilk ne de son."

"Ölüler ağlayamaz ki!"

"Geldim işte! Sevgini ilaç gibi iliklerime serum yapmaya geldim. Cihandan uzak, güzellikten, çirkinlikten uzak sadece seni sevmeye geldim. Seni sen olduğun için sevmeye geldim." dedi.

"Ne sevgisi? Ölüler sevemez ki!" dedi.

"Seni seviyorum. Kalbim kalbini duyuyor" dedi. Bu kelime idam edilirken altından tabure çekilen birini kucaklamak gibi anlamsız bir hüviyet kazandı. Belki bir insan için damarlarında gezen kan gibi, gökyüzü gibi, hayati olan bu cümle genç bir kızın mezarına dikilmiş çiçek gibi güzel ama yarım, telafisiz bir yara olarak cevapsız havada asılı kaldı.

"Ölüler duyamaz ki!" dedi.

Bir mum ateşi gibi titriyordu, rüzgâr vurdukça sol tarafına derinlerde bir şey üşüyordu. Başını ömrünce olduğu gibi yine önüne eğdi. "Kaldır başını buradayım, tam karşımda işte. Artık gör beni." Dedi.

"Seni bakmadan da görüyorum ben. Her masum çocuğun bakışlarında, her şiir kitabında, her acının tam ortasında suretten çok mana yüklü bir resim olarak görüyorum. Yağmurlarda görüyorum seni ben. Damla damla düşen nefretimi görüyorum. Gökyüzü gibi kanıyorum

bazen mavi bir kan sarıyor gövdemi." dedi. Tek bir damla gözyaşı düştü yere. "Bu sefer kanayan ben değilim" dedi. Ağlama dedi. "Ben senin içinde bir ömür ağladım. Ağlama senin tek damla gözyaşın benim çektiğim acının zerresini karşılamaz."

"Bu kadar mı harap ettim gönül kafesini? Bunca yarayı nasıl açtım ben? Çaresi olmayacak kadar nasıl kanattım seni?"

"Sen gönül kafesinde kimsenin görmediği beyaz kuşları boynunu kırarak çıkardın. Kırmızı bir kuşakla sardın kefenini. Ama üzülme ölüler küsemez ki! Âşıklar acı çekmez ki. Nasıl balık suyun içinde nefes almaya devam ediyorsa âşıklar acının içinde de nefes alır. Sen üzülme âşıklar sevdiğine küsmez. Sevmek fiiline küser."

"Kavuşalım o vakit bitsin bu yaralar, ben tüm açtığım yaraları sararım, gök renkli kuşlar alırım sana, birikmiş bütün güzel sözcüklerimi söylerim. Sonsuz bir aşkla sarılırım sana. Yeniden diriliriz bu sevdıyla."

"Ölüler kavuşamaz ki!" Dedi.

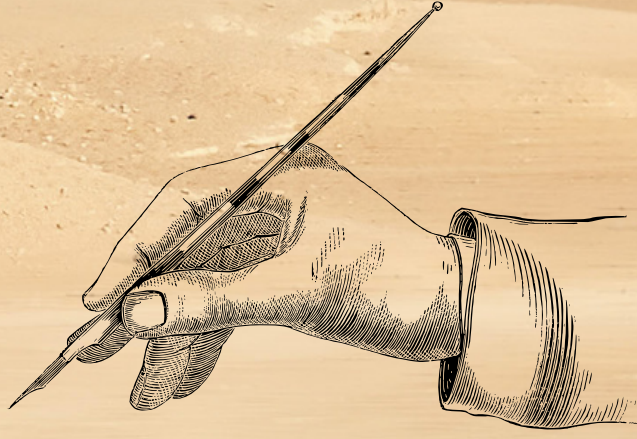
Yine uzattı parmaklarını tam göğsünün üstünü delercesine. "Bak" dedi. "Her sanatçının bir eseri olur. Bu da ölmek için seven bir kalbin enkazı. Hiç yazılmamış ama postaya verilmiş mektup gibi. Bir Ölünün kalbi. Belki hala kanlı canlı karşında suretim ama soğuk koridorlarda gömdüler beni. Satırların arasına gömdüler. Ne bu dünyadan ne senin ülkenden geldiler. Beni aşkla yıkadılar ve bir ezber gibi kulaklarımda şu cümleyi fısıldadılar;

ÖLÜLER SEVEMEZ Kİ!"

ÇİZER: HATİCE KÜBRA TAŞÇI

ÜŞÜDÜM DİYORUM
NEDEN ANLAMİYORSUNUZ?!

BU DÜNYA

Dert bizden yanadır, tasa bizden yana
Kahkahalarla hayat geçirilecek bir yer değil bu dünya

Gam bizden yanadır, keder bizden yana
Vurdumduymazlıkla yaşanacak bir yer değil bu dünya

Kan bizden yanadır, ter bizden yana
Emek olmadan aş olacak bir yer değil bu dünya

Akıl bizden yanadır, iz'an bizden yana
Mecnunlukla gezilecek bir yer değil bu dünya

Yol bizden yanadır, yordam bizden yana
Usulsüz vusul olacak bir yer değil bu dünya

Hakk bizden yanadır, hakikat bizden yana
Bâtıla ömür bitirilecek bir yer değil bu dünya

PİŞMANLIK VE ÇİLELER

Rüzgar eser, yağmur yağar, tilkiler üşür;
Bir odun parçası aydınlatır ocağı.
Anne ateşin önünde perişan,
Anne ateşin içinde hür...
Rüzgar eser, yağmur yağar, tilkiler üşür.
Yağmurlar sırtıyla sırtımın arasındadır;
Şarkılar dudaklarıyla dudaklarımın.
Bin parçaya böldü beni bir divane sır,
Sesi geliyor sesi günahkar çocukların;
Şarkılar dudaklarıyla dudaklarımın
arasındadır.
Gönüller yanarak kavuşacaktı;
Yüzdeki ıstırap, çile ocağı,
Onun bu ocakta yanan toprağı,
Bir gece rüyamda avuçlarımı yaktı,
Gönüller yanarak kavuşacaktı.
Benim gözlerim yeşildir, onun gözleri
kara;
Ben günah kadar beyazım, o tövbe kadar
kara.
Annenin başı elleri arasında,
Parmağında aydınlık günlerden kalma
yüzük.
Bir fotoğraf asılıdır duvarda:
Aynaya, geceye, maziye dönük,
Annenin başı elleri arasında,
Bir tüfeğin burnu havadadır,
Ateş almak üzredir, mermisiz.
Ben bir küçük kızım, ben bir deli kızım,
Siz beni ne anlarsınız siz!

Bir tüfek ateş almak üzredir, mermisiz...
Bir saman çöpüne tutunmuş kızların
Eteğini ben çektim.
Neyleyim göğsümü kara dağın sert rüzgarı
doldurmuş,
Annemden ilk sütü Gülce'de içtim.
Ankara'ya, çatal dağa biz zindandan gün
vurmuş:
Az kalsın yerine ben ölecektim
Bir saman çöpüne tutunmuş kızların...
Kediler halıları parçalıyor,
Kırmızı bir ışık düşüyor yere.
Annenin dizinde derman yok,
Annenin kafası iki parçadır.
Hükmedemiyor insan ruhuna ateş,
Rüzgar hükmedemiyor incecik perdelere;
Kediler halıları parçalıyor.
Ateşte sarı gül açan saksılar,
Kızarmış bir ekmek gibi duruyor;
Kulağıma garip sesler geliyor.
Kuş yumurtasından çıkan insanlar
Ahırda bir ata eğer vuruyor,
Kulağıma garip sesler geliyor.

Ben bir şarkı, ben bir tüyüm;
Ben Meryem'in yanağındaki tüyüm.
Beni bir azizin nefesi uçurur,
Kalbimde Allah'ın elleri durur.
Cici ayaklarım iplikle bağlı,
Ben onun sılası, kendimin gurbetiyim;
Ben bir azizin hasreti,
Ben Meryem'in yanağındaki tüyüm.
Benim gözlerim yeşildir, evet evet, onun
gözleri kara;
Ben günah kadar beyazım, o tövbe kadar
kara...
Ocak sönüyor, ateş kül oluyor.
Annenin saçları beyaz,
Anne saçlarını yoluyor.
Ateşin içinde gül açar, servi büyür, ardıc
büyür, çocuk büyür;
Ocak sönüyor, ateş kül oluyor,
Anne ruhunda ruhuma eğiliyor.
Yaralı kuş kanadını ısıtan
Bir güneş toprağı yarıp çıkacak.
Kadınlar sansa da yaşadığını,
Şarkısız kaldıkça yaşamayacak.
Kadınları şarkılar, geceler aydınlatır.
Kadınları şarkılar, akrepler aydınlatır.
Kadınları şarkılar, zehirler aydınlatır...
Artık ben gideceğim, ata eğer vuruyorlar.
Hatıralarımı birer birer yakacağım.
Entarimi parça parça edip
Zehirli kirpilere bırakacağım.
Beyaz bir kayanın üstüne çıkıp
Göğsüme siyah bir gül takacağım.

Batan güne doğru kurşunlar sıkıp
Kendimi boşluğa bırakacağım.
Ayaklarımın altından geçiyor bir deniz...
Ben bir küçük kızım, ben bir deli kızım,
Siz beni ne anlarsınız siz!
Artık ben gideceğim atım kişniyor;
Bir bebek mum istiyor, bir ölü şarkı istiyor,
Ayaklarımın altından geçiyor bir deniz, bir
deniz;
Beni onun gözleri çağırıyor, duramam
duramam.
Benim gözlerim yeşildir, ah, onun gözleri
kara;
Ben günah kadar beyazım, o tövbe kadar
kara...

1952, Güz

Sezai Karakoç

Kayıt Tarihi : 12.8.2000 17:20:00

CELLAT DEĞİLİM BEN

Yalnızlığıma merhaba demek ister misin? Korkma seni yutmaz. Hem zaten yalnızlık hacmen yoktur. Çok fazla yer kaplamaz. Onu herhangi bir gaz maddeye benzetebiliriz. Asla görünmez, taneciklerini ise asla bulup sıkıştırıp kiteli bir hal çıkaramazsın. O seni isterse bulur. Yalnızlığa gerçekten layık olmak ve ona uzun süre maruz kalmak gerekir. Gözle görülmez, yer işgal etmez. Ama kendinden başka hiçbir şeyin devamlılığına da izin vermez. Yalnızlık; yalnız ona ikamet edip bir tek onu misafir kabul etmek demektir.

Yıllar önce bir şeyin farkına varmıştım. Uykumu tam aldığım yegâne sabahlardan biriydi bu. Uyanır uyanmaz

elimi yüzümü yıkamıştım. Halbuki genelde tersi olurdu. Uyanmakla, hayata adapte olabilmek arasında görünmez bir çizgi vardır. O sabah, o çizgi benim için görünmezliğini yitirmeye başlamıştı. Bilmek kötü sonuçlar doğurabiliyor. Hep ağızlarında geveledikleri farkındalık meselesi başıma belli zaman sonra belalar açmıştı. O günü seyreden diğer günler de her şey aynı tekdüze ama bir diğer bakımdan her şey canlıydı. Bu sebeple yıllar sonra deli dedi bana kimileri. Böyle bir yaşam sürmem beni olmasa bile onları mutsuz ediyordu. O gün bir şey daha öğrenmiştim. İnsanoğlu eğleşip dalga geçtiği her şeyi sevmiyormuş ve birilerini güldürmek onların seni seveceği anlamına

gelmiyormuş.

Sabah kendime kahve yapmak için mutfağa gittiğimde, dün gecedan kalma yalnız bir çay bardağı gördüm. Her şeyi üstün körü yaptığım gibi onu da üstün körü temizlemiş olmalıydım ki sararmış geldi gözüme. Ve sanırım o zavallı bardakçığın kafasını musluğa çarpmıştım, başına aldığı darbeyeyle çatlamıştı. Hüzünlü çay bardağından korkmuştum. Onda sebep olduğum bu mutsuzluk hali vicdanımı sızlatmıştı. Sabahın köründe karşılaştığım bu manzara, sebep olduğum tüm diğer şeyleri aklıma getirmeye başladı bir an. Kendimi taptaze uyandığım sabahta bir suçlu gibi hissetmişim. Yargıcım dibi sararmış çay bardağı olacaktı. Maktul o, yargıç o, savcı da o. Çünkü onu da kendim gibi bir yalnızlığa itmişim.

Suçluluk psikolojisinden olsa gerek gözlerim doldu. Mutfak tezgahına tutunup af dileyerek hüngür hüngür ağlarken bulmuştum kendimi. Aldığı darbeden sonra hiçbir sözüm onu teselli edemezdi, biliyordum. Benim gibi onca zaman sonra gençliğine, güzelliğine kavuşması onun için de imkansızdı. Ne vardı üşenmeyip diğer bardakları da sırasıyla kullanıp ona bu denli yüklenmeseydim! Üşengeçliğim bir nesne bile olsa miyadının dolmasına sebep olmuştu. Görüyordum gözümün önünde acı çekiyordu. Yıkayıp paklasam eskisi gibi olamayacaktı. Diğer bardaklara görev versem, onu rafın en nadide yerinde saklasam dahi, onu teselli etmeye

yetmeyecekti. Diğerlerinin arasında eğreti kalacak, kendinden utanacak, hala tek parçayken buna şükredip mutlu olamayacaktı.

Bencilliğimin nelere yol açtığını görüyorsun değil mi? Suçluydum ben. Onun yarınlarını çalmıştım. Bundan sonrası yoktu onun için. Ya ben ya o gitmeli, yok olmalıydı. Diğerlerinin aciziyetini düşündüğüm ve seslerini yalnız ben duyabileceğim için onun hakkında hüküm vermek de bana kalıyordu. Korkunç eserimle övünecek değildim ama yeni bir hayata daha iyi bir insan olarak başlamak için, geçmişin hatalarını, izlerini ortadan kaldırmak gerekirdi. Onunla son bir çay içip iyice temizledikten sonra infazını gerçekleştirdim. Buruk bir veda ve gözyaşlarıyla onu duvara atıp kırdım. Her zerresi bir köşedeydi şimdi. Bu kırık camın üzerinde yürüyüp onun kadar canım acısın istiyordum. Ben de bir bedel ödemeliydim ama onu çiğnemek anısına saygısızlık olacaktı. Hem zaten ilahi adalet er geç tecelli ederdi, içim rahattı. Bir gün bende kırılıp paramparça olup, kendimi kesecektim. Eğer adalet varsa böyle işlemesi lazımdı.

Yokluğunu süpürüp atmıştım. Yeni bardakları asla bir başına bırakmayacaktım. Ne kadar bulaşık çıkarsa çıksın, mutlaka en az iki farklı bardakla içecektim çayımı ve kahvem. Kendimi hapsettiğim yalnızlık onlara değmeyecekti. Aslında işin ucunda biraz kendimi düşünüyordum. Akşamüstleri içilen çaylarda şeker atıp karıştırılan çay kaşıklarının çıkardığı şen ses ruhuma iyi geliyor, kalabalık ve güvende olma hissini uyandırıyordu içimdeki uzak ve derin

yerlerde.

O günden sonra sohbet ettim hepsiyle. İlk başta korktular benden. Rafa uzanıp yetişemedim onlara. Sanki her elimi uzattığımda gerilere, derinlere kaçıyor gibilerdi ama aramızda sonradan bir uzlaşma sağladık. Hepsini tek tek buyur ediyorum masama. Dertlerini dinliyorum, fikir alıyorum onlardan. Mesela en son aldığım deterjanı pek bir sevmişler. Elma ve tarçın kokusu mutlu ediyormuş onları. Bana yarın marketin yolları görünmüştü. Hiçbiri mutsuz olmamalıydı. Taleplerini karşılamalıydım. Kimseyi infaz edecek gücüm kalmamıştı. Cellat değildim ben. Yalnızdım. Biraz da üşengeçtim sadece...

SEZAI KARAKOÇ

Karın yağdığını görünce, kar tutan toprağı anlayacaksın. Toprakta bir karış karı görünce, kar içinde yanan karı anlayacaksın.

Donmuş ruh ancak baharla kanatlarını açar.

KAR YANGINI

Zihnimin dibinde bir ahali
Aklımın köşesi cinayet mahâli
Yürüdüğüm yollar bırakmaz mecâli
Uçurumda açan bir yankı benimki

Issız irkilmem çıplaklığın fistanı
Ari bakışlarda varken sevdanın destanı
Ben yırtıldım idrakimden beni iyi tanı
Uçurumda açan bir yankı benimki

Irmaklanan bu hüznün bu vakar
Adını kar koysan da insanı yakar
Her şey susar bakışların akar
Uçurumda aç derinlikte sancı benimki
Terk edilmişliğin teslim olan inancı
benimki

Türeyen ve beni harfsiz bağlayan
Gülüşünden yıpranan onca çağlayan
Fecri dahi güneşi dahi dağlayan

Bir an sustum dikkat ettiysen
İçimdeki çığlığın sesidir sessizlik...
Demek ki öyle olması gerekiyormuş
Demek ki hayatımın
Her an daha berbat gitmesi için
Bir nedene ihtiyaç yokmuş

Güzel renk çığlıkları yankılansın
Diğerlerinin gülüşlerinde
Ben alıştım lavanta çiçeği kokan
kederlere...

Alıştım alışmaya ama
Yalnızlık başka terk edilmek başka...
Camdan bakıp bir kuş uçuğunu,
Artık görmek istemem bir gülün daha
açtığını
Ellerimde ne karo ne de ası
Görüldü dörtlü dünyada
Adı kar olan bir şiirin yürek yaktığı
Bu yüzden sevdim Ahmet Muhip
Dıranas'ı
Dizelerin arasından görünür bir kadının
baktığı
Kar yangını başladı söndüremezsın
Akla yönelen namluyu döndüremezsın
Sevdim seni...

RÜZGAR BİZİ SÜRÜKLEYECEK

“Büyük tek bir ağaç...” Bu ağacın bulunmasıyla başlıyor hikayemiz. Bir buluş bekleyiş ve farkına varış hikayesi bizi karşılayan. Filmde genel anlamda baktığımızda insanın değerleri, şehir ve taşra arasındaki farklılaşmalar, insanların kendine ve dünyaya yabancılaşması, şehirde hâkim olan tüketim üzerine kurulu hayatlar ve buna karşın taşrada olan üretim gibi konular ele alınıyor diyebiliriz. Biraz daha ayrıntıya inersek film 1999 İran yapımı Abbas Kiyarüstemi

Dinle,
Karanlığın esintisini duyuyor musun?
Şimdi bir şeyler geçiyor gecedem

filmidir. Film bir grup gazetecinin yerel matem ritüellerini incelemek ve belgelemek üzere bir köye gelmesiyle başlar. Film, ismini ünlü İran şairi Furuğ Ferruhzad'ın 'rüzgâr bizi sürükleyecek' şiirinden alır. Başrollerimiz Behzad adında bir gazeteci ve ona eşlik eden film boyunca sık sık gördüğümüz küçük Ferzad'dır.

Taşradan kente bir yolculuk, taşrada var olan misafirperverlik, şehirdeki çocukların taşrada büyük yetişkinler olması, hayatın sade duru koşuşturmacası ve aslen gazeteci olan fakat kendini mühendis olarak tanıtan Behzad'ın köye gelmesi karşılıyor bizi ilk olarak. Behzad'ın köyle tanışması ve köy halkının ona meraklı gözlerle bakması son derece yalın ve bir o kadar etkileyici detay ve açılarla bizlere yansıtılmıştır. Filmde ilk göze çarpan detay yuvarlanan nasip ve kısmetin

temsilcisi elma sahnesidir. Türkiye’de Nuri Bilge Ceylan filmlerinde karşımıza çıkan ve sanat filmlerinin vazgeçilmezi haline gelen bir metafor olmuştur. Sonraki sahnelerde Behzad’ın köyü tanımak için Ferzad ile yaptığı konuşmaya değinmeden geçilemez. Şöyle ki aralarında geçen sohbette köyün adının Kara Vadi olduğunu öğreniriz fakat baktığımızda köy bembeyazdır. Acaba bu bembeyaz olan köye neden Kara Vadi denildi? Belki de köylü kaderini değiştirmek ve Kara Vadi’ye aydınlık gelmesi arzusu ile böyle yaptı diye düşünmeye başlamışken başrollerimiz bize şöyle sesleniyor: “Eğer alınyazınız siyah olmak ise zezem suyu bile sizi beyazlaştıramaz.” Değirmek istediğim bir diğer sahne ise kahvehanede gerçekleşen konuşma, şöyle ki; kahvehanenin sahibi bir kadın ve bu kadın adeta tabularımızı yıkıyor ve bizim gibi şaşırın ve bunu gizleyemeyen Behzad’a tabiri caiz ise dersini veriyor. Aralarında şöyle bir konuşma geçiyor:

-Neden şaşırıyorsun, babana kim çayını götürüyor?

-Annem.

-Neden daha önce böyle bir şey görmedim diyorsun? Tüm kadınlar hizmet eder.

Son derece güçlü hakkını arayan düşüncelerini özgürce ifade eden bir kadın ve Behzad’ın şaşkınlığı ile karşı karşıyayız. Taşrada nasıl böyle bir kadın olabilir? Bu sahnelerde görüyorum ki şehirdeki insanların düşündüğü gibi sadece taşrada olduğu için bir kadın ezilmiş, susturulmuş değildir. Ve taşrada yaşayan kadınlar acınası insanlar değildirler. Hiç sorduk mu belki de onlar hayatlarından memnundurlar ve şehirdeki kadınların hallerine üzülmüyorlardır ve onları sistemin ezdiği kadınlar olarak görüyorlardır? Demem o ki mevzu şehir taşra mevzusu değil. Her kesimde güçlü, dimdik duran mutlu kadınlar olabildiği gibi susmaya mahkûm kadınlar da vardır. Bu taşrada küçük yaşta rızası dışında evlenmeye mecbur

Bir an Ve sonrasında hiç...

birakılan bir kadın olabilirken şehirde derinden incelenmesi gereken sebeplerle küçük yaşlarda çalışmaya mecbur bırakılan bir kadın da olabilir. Sonuç olarak ikisi de susmuş ve mutsuzdur. Zaten baktığımız zaman filmde birçok kadın bize ışık tutuyor mesela Behzad’ın karşı evinde yaşayan dokuz çocuğu olan ve doğum yaptığı gecenin sabahına ev işlerine koşturan fakat asla şikayetçi olmayan bir kadın bize nasıl güçlü ve mutlu olmamız gerektiğini öğretiyor, Behzad’ın süt almak için gittiği yerde süt sağarak geçimini sağlayan ilkökul beşinci

sınıfa kadar okumuş ama daha fazlasını yapmak isteyen bir genç kız bizi düşüncelere boğarken şiiriyle ona umut olan birçok çileler çekmiş Furuğ Ferruhzad karşımıza çıkıyor. Bu bahsi burada bitirerek diğer değineceğimiz konulara geçebiliriz. Filmin büyük bir kısmını oluşturan diğer sahnelerde görüyoruz ki Behzad şehirle iletişim kurmak için uzun ve kıvrımlı yollardan geçiyor. Hayat da uzun ve kıvrımlı yollardan oluşmuyor mu zaten? İnsanı büyüten ve her insanın kendi hayat hikayesini inşa ettiği uzun ve engebeli bir yol. Tabi ki her yolun sonu bir mezarlık. Tıpkı Behzad'ın ulaştığı mezarlık gibi. Behzad telefon görüşmelerini bir mezarlıkta yapıyor ve yaptığı görüşmenin içeriği köye geliş sebebi tam da bu esnada anlam kazanıyor zihinlerimizde. Behzad, yaşlı ve hasta yatağında olan yanında bakımını üstlenmiş ailesi bulunan Melek Hanım'ın ölümünü bekliyor bunu kendine görev edinmiş. Fakat diğer yanda gelen telefonda anladığımız üzere Behzad'ın ölmek üzere olan yakının olması ve Behzad'ın onun yanına gitmemek için yalanlar uydurması... Baktığımız zaman bu tam bir kültür kayması, tam bir gelenek yok oluşu değil midir?

Filmdeki akışa baktığımızda bizler birçok karakteri tanıyor, onlar ile hemhal oluyoruz fakat birçoğunun yüzünü görmüyoruz, onlar sesleri ve sözleri ile bize yoldaş oluyorlar adeta. Tüm karakterler bizi derin düşüncelere taşırken hayatlarımızdan pay çıkarmamıza vesile oluyor. Aynı zamanda birçok metaforla karşılaşıyoruz hepsi insanoğlunun psikolojisini son derece berrak bir şekilde yansıtan metaforlardır.

Özellikle son sahneye değinecek olursak sabahın ilk ışıklarıyla Behzad çıkar karşımıza gitmeye hazır ve kararlı. Melek Hanım ise bu dünyaya gözlerini kapamaya hazırdır artık. Ne oldu o evde? Melek Hanım neler gördü geçirdi bu dünyada? Hepsi onunla birlikte sır oldu. Geriye Melek Hanımın başucunda evlatlarının yaptığı yüzleşme, kendileriyle yaptıkları hesaplaşma ve sonrasında gelen bir sulh kaldı. Ayrıca Ferzad'dan öğrendiğimiz bir umut kaldı ki Ferzad Melek hanımın ölmemesini isteyen çok az kişiden birisiydi, herkes onun ölmesini beklerken o iyileşeceğine inanıyor en azından umut ediyordu. Sahi hepimize bir çocuk umudu gerekmiyor mu? Melek Hanım bu dünyadan göçtü. Penceresinden süzülen ışık bu gidişin bir son değil bir kurtuluş, yeni bir doğuş olduğunu vaad eder gibi. Peki Behzad'a ne oldu bundan sonra? Rüzgar bir lodos olup sürükledi mi onu bu hayat yolunda yoksa bir bad-ı saba mı oldu onun için? Veya şöyle mi söylemeliyiz, "Bu gidiş nereye oldu?"

**Dinle,
Karanlığın esintisini duyuyor musun?
Şimdi bir şeyler geçiyor gecedен
Ay kızıldır ve allak bullak
Ve her an
yıkılma korkusundaki bu damda
Bulutlar sanki yaşlı yığınlar misali
Yağış anını bekliyorlar
Bir an
Ve sonrasında hiç...**

DOĞU EKSPRESİ

**BU KIŞ DOĞU EKSPRESİNDE YOLCULUK
YAPIYOR OLSAYDINIZ, HANGİ ŞARKIYI
DİNLİYOR OLURDUNUZ?
NEDEN O ŞARKIYI DİNLERDİNİZ?**

@ftm.krmz

BARIŞ MANÇO- Kol Düğmeleri
Uzarlarda olan eşime, özlemden
dolayı olsa gerek.

@yasintatar_

Taze Karlar Yağmış Karın Üstüne
türküsünü dinlerdim. Kar her an dağılıp
giderken ömrümüz gelir aklıma.

@hasan.sfr_

KING CRIMSON-Epitaph

Bunu dinlerdim çünkü düşlerden
istihbarat toplayan bir ezgisi var. Tabi
biraz dünya ırmaklarından yaralama
durumu da var bu şarkının. İyidir yani.

@muhammedmustafacan

ALİM QASİMOV- Ayrılıq Negmesi

Çünkü muhtemelen, "bulmak" ümidiyle
yoldayımdır.

@hibrahimdonmz

SELDA BAĞCAN- Nem Kaldı dinlerdim.

Doğu Ekspresinde yolculuk yaparken dinleyebileceğim en
anlamli şarkı bu olmalı derdim.

Hayatı bir trene benzetiyorum bir dünya yolcususun,
zamanın akışına müdahale edemiyorsun. İşte öyle kıvrım
kıvrım yollardan gidiyorsun.

@akincibirca7

MÜZEYYEN SENAR-Kader Sen Ne Çabuk
Harcadın Beni
Neden bu şarkı dersin böylesi güzel bir
yolculuğa bu kadar geç kaldığım için.

@amine_arslın

Ne Feryad Edersin Divane Bülbül.
Bu dünyada kimse muradına ermiyor.
Çünkü mahşere kalıyor her şey.

@hayati_okumak

Yüce dağ başında bir top kar idim/
Yağmur yağdı ılgıt ılgıt eridim.
Doğu Anadolu deyince aklıma yüksek dağlar
ve kar geldi, Anadolu'da trenle kış yolculuğu
olunca da hüzünlü bir türkü dinlemek yakışır.

@sedanurnurrr

VOLKAN KONAK- Zindan Saraylar
Beni ve bence dinleyen herkesi uzak uzak
yerlere götürüyor. E zaten doğu ekspresindeyiz,
şarkı da ekspres de bizi az da olsa uzak yerlere
götürür.

@gizemli_sayfalar

Nazende Sevgilim

Kesinlikle yine bu şarkıyı dinlerdim. Çünkü Doğu ekspresi nasıl macera
doluysa, bu şarkı da benim için anlam dolu. Yüreğime dokunuyor.

“Gözlerim yoldadır, kulağım seste
Ben seni unutmam en son nefeste
Ey ceylan bakışlım, ey boyu beste
Gurbette sevgilim aklıma düştün
Nazende sevgilim yâdına düştün”

@husne.oruk
NEŞET ERTAŞ-Gönül Dağı

@ahmetkoc632
Kara Tren

@gamzetrnl
MÜZEYYEN SENAR-Kimseye Etmem Şikayet
En sevdiğim mevsim kış ve en sevdiğim
şarkı bu. İkisini aynı anda yaşamak isterdim.

@filizkrr
Hüzünlüysem "Bir Ay Doğar" dinlerdim,
neşeliysem "Yolda Güneş Yükseliyordu"
Bana tam yol şarkısı gibi geliyor, yolu
hissettiriyor.

@rabis.7025
Suna türküsünü dinlerdim. Çünkü hayatın zorluğunu ve
insanların kötülüklerini en iyi anlatan parçalardan biridir.
İnsan üretilen kalıp yargıların dışına çıkmadığı sürece
sevdiğini kendi elleriyle kaybeder. Uçurumdan atlamasına
sebepe olunan kişinin arkasında sadece ağıtlar kalır... Değer
vaktinde verilmeli ve insanlar kalıp yargıları bırakıp gerçeği
görebilmelidir.

@adardurgac
ADAR- Daye
Çünkü anneyi anlatıyor.

@00isa_tekin00
ESMERAY-Unutama Beni

@hurdahasdefanss
Bir Güzelin Hasretinden Ahından

@ayn13548
Sefa Kaymak-Zaman Yürür fon
müziğini dinlerdim. Çünkü beni diyar
diyar gezdiriyor sanki.

@su.eroll
OZAN MANAS-
Hatırımda Bir Sen Kaldın
Bir sebebi yok, seviyorum bu şarkıyı.

@gonuldemirbas58
Kara Tren Gecikir türküsünü dinlerdim. Doğu gurbetlidir, arkası
soğuk tıpkı bölgesi gibi. Bir de tren deyince aklıma genellikle doğu
bölgesine gitmek gelir. Kimi zaman mecburi gidersin kimi zaman
da seyahat etmek görmek, yaşamak, o soğuğu tatmak isteriz. Ama
gideriz bir şekilde bunu da tren yolculuğu ile yapmak isteriz
genelde.

HAYATIN ANLAMINI ARAMAK

Aylardır bulunduğu bungalov tarzı evde pervasızca dolaşmaktaydı. Şehir diye adlandırılan o yavan kalabalıktan bir nebze olsun uzaklaşmak istemişti. "Sinirlerine hâkim olman çok önemli." demişti gittiği son psikolog. Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyor, daracık odanın içinde gidip geliyordu sürekli... Günler günleri kovalıyor, ardı sıra gelen haftalar ise bir hışımla akıp gitmekteydi. Kadifemsi sandalyesinde bir ileri bir geri sallanırken, elinde tuttuğu fincanından bir yudum aldı. Kahvenin tadını beğenmişti. "Belki" dedi, "Belki beş dakika daha bekletilebilir..." Yekten dalgalandı düşünceleri, kara bulutlar sardı zihnini. İçinde bulunduğu durum gün be gün

kötüleşiyordu. Ne vakit bu hale gelmişti? Düzenli bir hayatı vardı. Rutin hallerinden hoşnuttu ara sıra sızlansa da. Her sabah kalkıp duşa girmeyi severdi. Duştan sonra tost makinesinin düğmesine basıp kedisiyle kısa bir vakit geçirmeyi de öyle. Evden apar topar çıkıp yığın adı verdiği kalabalıkta ilerlemeyi de severdi. İşteki Michael'ı, sekreterde çalışan yeşil gözlü Anya'yı, zorlarsa belki de oda arkadaşı Misha'yı bile sevebilirdi... Sandalyesinde ileri geri sallanmaya devam ediyordu. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve tekrardan düşüncelere daldı. "Ne vakit bu hale geldim ben?" Sorunun cevabını bulabilmek için bu kahrolası daracık evde beş aydır yaşıyordu! İçinde büyüyen öfkeye yine teslim olmak

üzereydi, sinirden içmekte olduğu kahvenin fincanını bir hışımla karşı duvara doğru fırlattı! "Paat!"

Yerinden doğrulup bu yaptığı hareketine sitemde bulundu. Bir çözüm bulmam gerekiyor, bir sebep olmalı, bir neden olmalı diye düşünürken bungalow tarzı evinin minik balkonuna doğru adımlamaya başladı...

Balkondaki parmaklıklara dayanmış, derin derin solumaktaydı. Tahtaları gıcırdayan, her yeri çürümeye yüz tutmuş, köhne, rutubet kokan bu zavallı evde, **hayatın anlamını aramak?** Kulağa ne kadar gülünç gelmekteydi, kendi durumuna serin bir kahkaha eşlik etti. "Allah'ım" dedi derinden bir edayla, "Allah'ım bana bir yol göster, ben... ben yapamıyorum, ben çıkmazdayım..."

Gözleri nemlenirken uzun ağaçlarla kaplı geniş alanın uzağında, birbirinden parlak ama bulanıklaşan ışık huzmeleri, onun tabiriyle yavan şehir, hâlihazırda bulunduğu duruma tebessüm ediyordu.

"Sen," diyordu belki de "Sen bir hiçsin be kızım! Sen benim dünyamda dayanamazsın! Sen zavallı korkağın tekisin!"

Gözlerini kapadı, o sesleri duymaktan yılmıştı iyice. Karanlıktı her taraf. Kapkaranlık! Dayanamayıp tekrardan göz kapaklarını açarken çehresine düşen gözyaşları, kabaran nefret ve sinirini iyice alt üst etmekteydi. Sessizliği dolduran karanlığa doğru "AĞLAMA!" diye bağırırken sesi çatallaştı. O sitem

yankılanmıştı boş arazide...

Tekrardan gözlerini yumdu. O parıltılı şehrin ışıklarını unutmak istiyordu, o şatafatı, o riyakâr insanları, o bencil, ahlak yoksunu, kibrin ve kötülüğün hüküm sürdüğü o kalabalığı hiç var olmamışçasına hissetmek istiyordu.

Yapamıyordu, yapamıyordu...

İyice yumdu gözlerini lakin o parıltı kendini belli etmekte ısrarcı gibiydi. İşte o an ruhunun ezildiğini tüm benliğiyle kavramaya başladı. Evet, o bir hiçti, evet, kendisi bir zavallıydı. Karanlıktaki benliğini görür gibi oldu bir anlığına. Sanki karşısında kendisi vardı o an. Saçları dökülmüş, yüzü buruşmuş, gözlerinin ferri kaybolmuş gibiydi. Yaşlı halini anımsattı kendisine, aynı yaştaki vücudu, sanki ölümle buluşmak üzere olan ruhunu andırıyordu. "Hayır" demek istedi lakin dudakları kımıldamıyordu, çığlık atmak istedi, gözlerini açmak istedi fakat vücudu tepki vermiyordu! "Allah'ım" dedi. "Allah'ım ruhumu daraltma, Allah'ım bana yardım ett"

Kabullenmek...

Bu duygu doğmaya başlamıştı çetin karanlıkta. Filizleniyordu anbean. Yaşlı benliği, suladıkça suluyordu o duygu tohumunu. Gidip tarumar etmek istese de ayakları "Hayır!" diyordu kendisine. Derin bir nefes verip kabullenmek üzere olduğunu anladığı o an, gözleri kendiliğinden açılıverdi. Derken birden "Çıtt!" diye bir sesle donakaldı!

Yeryüzü karanlığa gömülmüştü. Gözlerini kısmak zorunda kaldı, "Allah'ım

göremiyorum!” Elektriklerin gittiğini anlaması uzun sürmedi. Derken gözlerini semaya kaldırdı, işte o an bir sesle irkildi bütün vücudu. Gök gürlemişti! Tekrardan karşıya bakayım derken “Pıt!” burnuna bir damla düştü.

Gözleri açıldı, açıldı lakin yaşlı benliği, karşısında durmaktaydı o an. Filizlenen tohuma bakıp, “Ne yapacağız?” dercesine çaresizce yüzüne bakmaktaydı. Aniden bulutlar aralandı gökyüzünde. Karanlığın hüküm sürdüğü ne varsa bir bir gün yüzüne çıkıyordu. Kafasını kaldırıp Ay’a baktı. Bu sefer kendisi tebessüm ediyordu. “Çok şükür Allah’ım” diyen dudakları bu sefer rıza göstermişlerdi verilen emre. İşte o an, uzakta duran şehir, o acuze olgu, ruhunda erimeye başlıyordu.

Aniden karşısında bir puzzle belirdi! Odaklamaya çalıştığı gözleri hala emrine girmiş değillerdi. Kendini ne kadar zorlasa da yapbozun bütün halini göremiyordu. Derken o yapboz kendisine doğru yaklaşmaya başladı. “Allah’ım!” diye iç geçirirken istemsizce geriye doğru adım attı. Yapboz yekten hızlanıp kendisine çarptı. Darmadağın olan parçalar yere düştü. Karşısındaki yaşlı benliğine; şu an ne yapmalıyım diyen gözlerle bakıyordu... Ardından anlamlandırmaya başladı her şeyi. Yere eğilip parçaları aramaya koyuldu. Karanlıkta görülmeyen parçalar duanın eşliğinde, dudaklarının vasıtasıyla, tabii, ay ışığının da katkısıyla gözükmeye başladılar! İlk puzzle parçasını nihayet

buldu, üzerinde ‘Cesaret’ yazıyordu, derken devam etti, “Aha, o da şurada işte!” bir diğerini de bulmuştu, ‘Özgüven’di onun adı. Derken diğer parçalar gün yüzüne çıkmaya başladı. Gittikçe parlayan ışık huzmesi şeklinde kendi yerlerini belli ediyorlardı şu an;

“Amaç, hedef, kararlılık, azim, gayret, çaba, istikrar, sabır, dua...”

Hepsini toplayıp o yapboz parçasına iliştirdi. Her bir parçayı yerine koyarken ruhu ferahlıyor, benliğini tamamlıyordu âdeta. Derken son parçayı da yerine koydu ve yapboz birden yok oluverdi! O anki telaşla yaşlı benliğine baktı. Yaşlı benliği gitgide gençleşiyor, şu anki halini alıyordu sanki. Ardı sıra tohuma kaydı gözleri, filizlenen tohuma. Karşısındaki benliği, emin adımlarla o filizi ayağıyla eziyordu şu an. “Evet, evet, evet, evet...” diye heyecanla çığırılmaya başladı. Bir yandan ağlarken bir yandan gülümsüyordu. Derken bir gök gürültüsüyle tekrardan irkildi. Ardından yağmur yağmaya başladı. Gökyüzü, yeryüzüne olan aşkını sergiliyordu âdeta. Derken gençleşen benliği, her bir damlada yok olup gitti. Sonrasında bir “Çıt!” sesiyle elektrikler geldi ve karşısındaki acuze olgu, tekrardan parlamaya kalkıştı. “Yoo, yoo bu sefer değil.” Derken kendi kendine kıkırdıyordu Elena...

ÇİZER: HATİCE KÜBRA TAŞÇI

Gollum'un bir keresinde Frodo Baggins'e dediği gibi:
"Görünüş aldatıcıdır, kıymetlimis.
Görünüş çok aldatıcıdır."

SAVAŞ MI YAŞAM DANSI MI?

Parmak uçlarında yükselir dansçı, bedeni kıvrılıverir denizin dalgaları gibi. Notalara eşsiz uyumu gözler önüne sermek için çırpar kollarını. Yüreğinde inceden heyecan sızısı, savrulur, uzuvları geçer birbirine. Estetik şölenin tadına doymak istemesin seyirci, hedef bellidir. Lakin ben...

Neden bir fanusun içindeyim? Dörde bölünmüş ufacık dünyam. Bir yanında kar taneleri süzülür usulca. Dans ile savruldukça narin dokunuşlar yapar buz tenime. Döndüğümde güneş gözlerimi kamaştırır. Sıcak kumsal parmaklarımın arasına dolar. Öteki yana, dizlerimin üstüne düşerim. Şiddetli sağanakta sırlıklam kıyafetlerim. Çamur açıkta kalan tenimi boyar. Dökülmüş kuru

yaprakları avuçlar doğrulurum. Yumuşacık ışıklar, hafif meltem, renklerden oluşan umut kokan bahçe... İşte o anda sıkıştı kalbim.

Dansı kestim çünkü benden daha eşsiz olduğu su götürmez gerçektir. Arkamı dönüp fanusun mevsimlerle kaplı köşelerine bakındım. İçler acısı bir sahneydi bu!

Dünyam dediğim cam çeperlerin tepesini kara bulutlar kaplamış. Sonbaharın balçığı eriyen kar yığınıyla buluşuyordu. Deniz katranla bulanır gibiydi, altın rengi kumsal gömülüydü. Adımlarım geriye sayarken sırtım camla buluştu. Parmaklarım kalbimin üstünü kavradı, korkuyordum. Huzur bulduğum bu köşeye ya taşarsa siyahlık? Beni de yutarsa

sığındığım dünyada? Ne yaparım bilemiyorum.

Nefeslerim sıklaştıkça durdu katran ve mahvettiği yerlerin duruluğunu izledim. Kucağıma düşüp kurumuş çamuru yıkayan gözyaşlarım ile kaldım orada. Durduramıyordum, içimde camları sarsacak yükseklikte çığlıklar saklıydı. Ağzımı açmamla kapamam bir oldu. Kızaran gözlerimi fanusu dışarıdan izleyen dev insanlara çevirdim. Elleriyle dengeyi alt üst eden o varlıklara.

Bir hayata karışmak bu kadar kolay mıydı? Gelişigüzel uzanan kollar içeride nelere sebep olmuştu görüyorlar mıydı? Neden çığlıklarım dökülmüyordu dudaklarımdan?

Hışımla kalktım ayağa. Hala kelebekleri ağırlayan, huzurla akan deresinde dinlenen hayvanları olan köşeme baktım. Gür ağacın gövdesine dolandı kollarım. Nasıl olduysa sessiz hıçkırıkların geldiği uzun çalılıklara odaklandım.

-Hey! Orada birisi var mı?

Bir kılıç çıktı ve dereden hayvanlara kadar tüm gürültüyü kesmiş gibi çöktü sessizlik. Ufak bir çocuk üstü başı toprak doğruldu. Yanakları kırmızı ve ıslak, gözleri cam gibi parlak ama hüzünden... Dizlerimin üzerine çöktüm ve sesimi en yumuşak tonlardan yakaladım.

-Sen kimsin küçüğüm? İyi misin?

Sorumla dudakları ince bir çizgi oldu, kaşları güzel gözlerine gölge gibi indi. Parmakları kalktığı gibi arka tarafı ok misali hedef aldı. Gösterdiği yere döndüğümde cam fanus iki çift cam

deliğe dönmüştü. Birbirine girip yok olan köşeler karanlığa gömülmüştü. Şaşkın tekrar küçük bedene döndüğümde parmak ucu titriyordu. Dudakları belirsiz aralandı.

-Ben, benim. İyi değilim. Sığınağımı keşfettin, karşıdaki varlıklara söyle. Burayı bulamayacaklar. Sen buraya küsüp, burayı da ifşa etmezsen!

Sona doğru yükselen sesiyle olduğum yerde buz kestim. Kendi kendime sayıklıyor, özürler diliyordum. Parmak uçlarıma odaklı sayıklarken minik parmaklar avuçlarıma kayıp içimi ısıttı. Gözlerimiz buluştuğunda gülümsedik.

-Bizi bulmalarına izin vermeyeceğim. Geriye kalan tüm varlığımız dışarıdaki dünyaya karışsa dahi özümü sana emanet ettim, dokunamayacaklar...

-Yapacağına inanıyorum.

Gözlerini benden çekip iki cam kaplı deliğe çevirdi. Yüzü soldu bir anda on yıl yaşlanmış gibi mimikleri değişti.

-İlginç değil mi? Böyle yaşamaya mahkumuz ya da uyum sağlayıp tüm ruhumuzla hayata karışmaya. Eskiden buralar eşsiz güzelliklerle doluydu. Her yıl üzerimize rakam olarak bindikçe hadsiz eller uzandı içeri. Darmaduman etti! Acımadılar biliyor musun? Ruhumuzu parçalarken kimse acımadı! Yaşamaya çalışırken bize benzeyen ruhlar buldum. Çok güzellerdi, hepsini hayatıma katmak istedim. Yapamadım... Kimisi elimi bıraktı, kimisi yok oldu, bazılarını ise... En acısı onlar. Ben tutamadım, gücüm yoktu. Kalanları tanıyorsun.

Başı öne ağırca düşüp iki yana sallandı. Titreyen ellerimle yumuşacık saçlarını okşadım. İçimdeki korumacı

duygularıyla ona destek olmak istedim.

-Artık seni biliyorum küçüğüm. Ellerini bırakmayacağım. Yanımda kalan, bana uğrayan çocuk ruhları da bırakmayacağım gibi.

Derin bir nefes alıp arkamı dönüp balçık ve kar ile karışık yere bastım adımlarımı.

-Burayı asla unutma! Sen ve sana ait ne varsa burada. Bizi sakın unutma.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, dudaklarım inadına eşsiz gülümseme ile gerilirken tırmandım.

Kendime geldiğimde sinirden sıktığım yumruklarımı gevşettim. Karşımda dakikalardır hakaret yağdıran kişiyi elimin tersiyle itip dışarı çıktım. Yağmurla karışık ferah gecenin kokusunu ciğerlerime doldurdum ve kahkahalar eşliğinde evimin yolunu tuttum.

Benim dünyamın notaları, benim dansım. Gösteriye müdahale yasak! Otur ve yerinden eşsiz var oluşumu, savaşımı izle.

**UMUTSUZLUK YOK!
GÜN GELİR. GÜL DE AÇAR.
BÜLBÜL DE ÖTER.**

ÖNERİLEN MÜZİK

Gipsy Kings - No valvere

Boştu sayfalar
Mayhoştu dimağımda ömrüm
Loştu ışıklar sol üst köşede
Koştu kalp atışlarım dörtnala
Nefes alışlarım
Yorgun düştü elime
Sustu kalemim, hali bir hoştı
Parmak uçlarımda titredi kış
Yatıştı heyecanlarım
Yakıştı soğuk, tenime
Alev, terime
Yarıştım kendimle
Karıştı kendime
Ayrıştı kendimden
Suretsizdi silüetlerim
Yaktı güneş kör noktada
Erir mi karlar başımda?
Var mıdır daha göreceğ günlerim?
Sarıldı zaman bileklerime
Sık-tık-ça sıkı, tık tık...
Düşlerim birer darağacı boynuma
Ayaklarımda bağ ümitlerim
Sayılı günlerim, sayısız geceler
Sancısız artık suallerim

Cevapsız çağrılarım efkarım
Ulaşamadım, ulaşamadım
Kaçıştı sahilikler, sahteler
Birbiri ardınca açtı, soldular
Kah gül kah küf koktular
Hikmeti kaldı her birinin
Ve bir ben kaldım yanıma
Kimse değil.
Ötelerdeyim...
Kalabalıklaştıkça sesler
Susmaktayım dinledikçe nağmeler
Daha yakından bakmaktayım
Sessizliğine;
Zamanların, mekanların, insanların...
Aynamdaki bakışların buğusunda
Kah sönmekte kah parlamaktayım
Defterimdeki her satırda
Kah ölmekte kah yaşamaktayım
Sayhamdaki her iniş çıkışta
Kah gülmekte kah ağlamaktayım
Gitmedim hiç kendimden
Buralardayım.

ANLATACAKTIM ÖLÜMLERİNİ BİR SONBAHAR
ESLİĞİNDE

BİR KIŞ GÜNEŞLİĞİNDE
FAKAT BAKTIM BU ÖLÜM DEĞİL DIRİLİŞTİR
TABİATI AŞAN BİR BİLDİRİŞTİR

NE GÜZ NE SARI RENK BU GÖÇÜ ANLATIR
BU KAN RENGİ BU KIPKIZIL ÖÇÜ ANLATIR
GÖRÜNÜŞTE KIRMIZI GERÇEKTE YEŞİL

GÖRÜNÜŞTE ÖÇ HAKİKATTE DEĞİL

FANİNİN SONSUZLA BARIŞMASI

AFFIN MAĞFİRETLE YARIŞMASI

YAPRAĞIN DÜŞÜŞÜ DEĞİL BU TOPRAĞA

BİR YILDIRIM ÇARPIŞIDIR DAĞA

SONBAHAR DEĞİL İLKBAHARDIR

ÖLÜMDEN SONRA ÖLÜMSÜZ HAYAT YARDIR

BULUTLAR AÇILIR GÜNEŞ ÇIKAR

YAĞMUR TANELERİ İNCİ TANELERİNE

DÖNÜŞÜR

DENİZ ÇALKANIR SAÇAR ORTAYA

HAZİNESİNİ

ANLADIM ONLAR ÖLMEDİLER

ÖLÜM ADINA

ÖLÜM MASKESİNİ TAKINARAK

DÖNÜŞTÜLER BİR IŞIĞA

SEZAI KARAKOÇ

KAYIT TARİHİ : 20.10.2001 19:37:00

...

SEZAI KARAKOÇ

BİŞNEV DERGİ
EDEBİYAT FİKİR SANAT

KİŞ 2022 Sayı 3

42

Sosyal Medyamız

bisnevdergi@gmail.com

www.bisnevdergi.wordpress.com

1k

@FatmaZehraAkyigit

@bisnevdergi

@bisnevdergi

Fatma Zehra Akyigit

t.me/bisnevdergi

BİŞNEV DERGİ

BİŞNEV DERGİ
EDEBİYAT FİKİR SANAT

KIŞ 2022 Sayı 3

BİŞNEV DERGİ

EDEBİYAT FİKİR SANAT

